

kommer en ligelig Fordeling, overensstemmende med, hvad Folk have hørt, og hvad man styrker dem Tak for. Deri ligger, forekommer det mig, min dobbelte Berettigelse til at tale om denne Sag, og jeg vil tilføje, at netop i den nordiske Filologi have vi i Nutiden berømte og udmærkede Navne at fremføre.

Naar vi skulle tale om vore bedste Videnskabsmænd, komme vi straks til at nævne vore nordiske Filologer, Werner f. Gtz., Wilhelm Thomsen eller Wimmer. Men skulle vi nævne de 5—6 betydeligste Navne blandt de nordiske Filologer, som vi have at nævne for Øjeblikket, kunne vi ikke forbigaa Dr. Sessens Navn. Og jeg vil da føje til, at der er den særegne Grund til, at Staterne skulle vise denne Mand nogen Anerkendelse, at han er et af de Mennesker, som have haft vanskelig ved at finde sin rette Plads i Livet. Der er jo nogle, for hvem dette er saa let, som forstaa at høje sig efter Forholdene og finde en eller anden Plads i Samfundet, hvor de kunne gøre Nytte ved deres Evner. Men der er ogsaa, og maaske ganske særlig, paa Videnskabens Omraade, Mennesker, for hvem dette er vanskeligt, hos hvem der er en vis Haardhed, Stivhed, Ubhøjelighed i Karakteren, som gør, at de meget let komme til at staa udenfor det hele og komme til ikke at gøre den Nytte i Samfundet, som de egentlig vare kaldede til, eller til at beklæde den ansete Stilling, som man kunde ønske dem. Jeg vil straks sige, at Dr. Sessen er en af disse Mænd. Han er en Mand, om hvem mange, hvis de have hørt ham, ville sige, at han er en af disse besynderlige Mænd, hvis Haand er imod alle, hvorfor alles Haand ogsaa er imod ham. Jeg skal ikke nægte, at der er noget i dette, jeg udhæver det jo selv. Det er en af de stolteste, mest uafhængige og haardeste Skikkelser, som vi maaske overhovedet have i vort offentlige og videnskabelige Liv her i Landet, og hans Opgave i Videnskaben har ogsaa været i god Overensstemmelse netop med denne Karakter. Han er Kritiker og en Kritiker af udmærket Rang, den hensynsløseste, den haardeste og skarpeste, jeg under mine videnskabelige Syner i nogen Literatur har stødt paa, bold og haard som Staal. De ville let forstaa, at en Mand af denne Natur vanskelig finder sin Plads. Han er ogsaa i Videnskaben gaaet Anskuelse imod, som have været os i høj Grad personlig kære. Jeg kan selv tale med derom. Hans vigtigste Bedrift paa Videnskabens Omraade er dette, at han bekæmpede den Anskuelse, at vi Danske skulle have en særlig Del i de berømte gamle Eddadigte, som ere den nordiske Stammes Stolthed. Det var for ad-

skillige Aar siden Anskuelsen, at den havde Isländerne ingen Del i, de, som ellers have frembragt næsten hele den oldnordiske Literatur; Eddadigtene skulle stamme fra Moderlandene, ganske særlig fra Danmark. En Mand, som er bekendt i vide Kredse, ogsaa i denne Sag, Svend Grundtvig, har forfægtet denne Anskuelse med al den Varme og Inderlighed, som var denne fortjente Forster egen. Mod ham er Sessen optraadt, og han har gendrevet denne Anskuelse. Han har henvist Eddadigtene til Island og har berøbet dem deres Bræg af at være ældgamle. Han har ogsaa under denne kritiske Kamp talt om disse Digte paa en Maade, som bedrøber den, der er indtaget i disse Digtets vidunderlige Skønhed. Han har talt haardt og strengt om dem, men hans Anskuelse er trængt igennem. Jeg taler nu altsaa en Mand's Sag, som er saa ejendommelig stillet.

Formanden (Høgsbro): Jeg maa dog bede det ærede Medlem erindre, at han ved saaledes at gaa ind paa Enkeltheder, kommer alt for langt bort fra det, der ligger for. Det, der her skal forhandles, er Vædringsforslagene og de Paragraffer, hvortil de ere stillede. Skulle vi her kunne drage enhver Videnskabsmand frem og gennemgaa hans Egenstaber, vilde vi aldrig kunne blive færdige. Jeg vil derfor bede det ærede Medlem om, saavel med Hensyn til dette Emne som med Hensyn til det af ham tidligere omtalte, det kongelige Teater og dets Forhold til Provinsteatrene, at erindre, at hvis han vil gaa saa udførlig ind paa dem, som han har gjort, bør han stille Vædringsforslag desangaaende. Ellers komme vi ganske uden for det, der skulle være Genstand for Forhandlingen.

Pingel: Jeg anerkender fuldstændig den højtærede Formands Berettigelse, ikke blot juridiske, men ogsaa moralske Berettigelse efter vore Traditioner til at gøre denne Indsigelse, og jeg skal fatte mig kortere. Jeg vilde have anført et tykt Vidnesbyrd for Dr. Sessens Betydning, men det skal jeg saa løffe. Men jeg vil sige dette, at hvis Dr. Dyrhøim, hvis Fortjenester ligge paa de danske Dialekters Omraade, skal have denne Understøttelse, saa er det billigt og retfærdigt, at ogsaa Dr. Sessen faar i det mindste en lige saa stor Understøttelse, og jeg vil slutte med at sige, at jeg ganske kan gaa ind paa den højtærede Formands Tankegang, at her kun skal tales om Vædringsforslag, men jeg staar jo ikke her og taler som den, der taler